

ἐπὶ τῷ τῷ δὲσεβῶς μνήμης Κωνσταντίνου τῷ γυμομύχου βασιλέως σιμαχθούτων· κρατεῖν δὲ καὶ τὰ παρὰ τῆς ῥῆς ἀγίων πατέρων ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ὁμοθούτα, πρὸς ἀναίρεσιν μὲν τῆς τότε φεισθῶν αἰρέσεων, βεβαίωσιν δὲ τῆς αὐτῆς καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς ἡμῶν πίστεως.

Σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ τετρακοσίων δεκαοκτῶ πατέρων.

Πιστόμην εἰς εἷνα Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῆς τε, καὶ ἀοράτων ποιητῆ· καὶ εἰς εἷνα κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν γυνηθούτα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, τρέψιν, ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς· Θεὸν ἐκ Θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινῶ, γυνηθούτα, οὐ ποιηθούτα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, δι' ἃ τὰ πάντα ἐγένετο· τὸν δι' ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, κατελθόντα ἐκ τῆς ἑρανοῦν, καὶ σαρκωθούτα ἐκ πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα, σαυρωθούτα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς· καὶ ἀνελθόντα εἰς τὸς ἑρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς· καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετ' ἡμῶν δόξης κεῖναι ζώντα καὶ νεκρῶ· ἃ τῆς βασιλείας ἕκ ἑσται τέλος· καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν· τὸς δὲ λέγοντας· ὡς ποτε, ὅτε ἐκ ὡ, καὶ πρὶν γυνηθῆναι ἐκ ὡ· καὶ ὅτι ἐξ ἑκ ὄντων ἐγένετο, ἢ ἐξ ἐτέρας ὑποστάσεως, ἢ ἑστίας φάσκοντος εἶναι, ἢ ἕπιτόν, ἢ ἀλλοιωτόν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ· τῆς ἀναθεματίζει ἢ καθολικῆ, καὶ Ἀποστολικῆ ἐκκλησίᾳ.

Καὶ τὸ τῆς ἐκάστον πενήτηκοντα ἁγίων πατέρων σύμβολον, τῆς ἐν Κωνσταντινῶν πόλει σιμαχθούτων.

Πιστόμην εἰς εἷνα Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητῆ ἑρανοῦν, καὶ γῆς, ὁρατῆς τε πάντων, καὶ ἀοράτων· καὶ εἰς εἷνα κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς γυνηθούτα. πρὸ πάντων τῆς αἰώνων, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινῶ, γυνηθούτα, ἃ ποιεθούτα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, δι' ἃ τὰ πάντα ἐγένετο· τὸν δι' ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῆς ἑρανοῦν, καὶ σαρκωθούτα ἐκ πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα· σαυρωθούτα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς· καὶ ἀνελθόντα εἰς τὸς ἑρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς· καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετ' ἡμῶν δόξης κεῖναι ζώντα καὶ νεκρῶ· ἃ τῆς βασιλείας ἕκ ἑσται τέλος· καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, καὶ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύόμενον, τὸ σὺν πατρὶ καὶ υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ σιμοδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῆς ἀποφῆς τῆς· εἰς μίαν ἁγίαν, καθολικῆν, καὶ Ἀποστολικῆν ἐκκλησίαν· ὁμολογῶμεν ἐν βᾶπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· σιμοδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἀμήν.

Ἡ ῥκει μὲν ἔν εἰς ἐντελῆ τῆς δὲσεβείας ἐπίγνω-

σίν τε, καὶ βεβαίωσιν τὸ σοφόν, καὶ σωτήριον τὸ τοῦ Θεοῦ χάριτος σύμβολον· περὶ τε γὰρ τῷ πατρὶ, καὶ τῷ υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, ἐκδιδάσκει τὸ τέλειον, καὶ τῷ κυρίῳ τῷ ἐνανθρωπήσει τοῖς πιστῶς δεχομύχοις παρέστησιν· ἀλλ' ἐπειδήπερ οἱ τῆς ἀληθείας ἀθετεῖν ἐπιχειροῦντες τὸ κήρυγμα, διὰ τῆς οἰκείων αἰρέσεων τὰς κκοφωσίας ἀπέλεγον, οἱ μὲν τὸ τῆς δι' ἡμᾶς τῷ κυρίῳ οἰκονομίας μυστήριον παραφθείρειν τολμῶντες, καὶ τῷ Θεοτόκῳ ἐπὶ τῆς παρθένου φωνῆ ἀπαρνεύμενοι· οἱ δὲ σύγχυσι, καὶ κρᾶσιν εἰσάγοντες, καὶ μίαν εἶναι φύσιν τῆς σαρκός, καὶ τῆς Θεότητος ἀνοήτως ἀναπλάττοντες, καὶ παθητῶν τῷ μονογενῆ τῷ Θεῷ φύσιν τῇ συγχύσει τερατόμυχοι· διὰ τῶν πᾶσαν αὐτοῖς ἀποκλείσαι κατὰ τῆς ἀληθείας μηχανῶν βελομύχῃ ἢ παρῶσα νῦν αὐτῆ ἁγία, μεγάλη, καὶ οἰκουμενικῆ σύνοδος, τὸ τὸ κήρυγμα ἀνοήτων ἀσάλατον ἐκδιδάσκει, ὡς προηγμῆως, τῆς τετρακοσίων δεκαοκτῶ ἁγίων πατέρων τῷ πίστιν μείν ἀπαρνεύεσθαι· καὶ διὰ μὲν τῶν πνεύματι τῷ ἁγίῳ μαχομένης, τῷ χρόνῳ ὕπερον παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς βασιλευσῆς πόλεως σιμοδούτων ἐκάστον πενήτηκοντα ἁγίων πατέρων περὶ τῆς τῷ πνεύματος ἑστίας παραδοθείσαν διδασκαλίαν κυροῖ· ὡς ἐκεῖνοι τοῖς πᾶσιν ἐγνώρισαν, ἔχ ὡς τι λείπον τοῖς προλαβῶσιν * ἐπάγοντες, * ἐπεισάγοντες, ἀλλὰ τῷ περὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι αὐτῆς ἐννοίαν κατὰ τῆς τῷ αὐτῷ δεσποτεῖαν ἀθετεῖν περὶ μύχων γραφικαῖς μαρτυρίαις ἕανώσαντες· διὰ δὲ τὸ τῆς οἰκονομίας παραφθείρειν ἐπιχειροῦντας μυστήριον, καὶ ψιλὸν ἀνθρώπον εἶναι τὸν ἐκ τῆς ἁγίας τεχθούτα Μαρίας, ἀναιδῶς ληρωθέντα, τὰς τῷ μακαρίῳ Κυρίῳ τῷ τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας γυμομύχου ποιμῆνος, σιμοδικὰς ἐπισολὰς πρὸς τε Νεσοῦριον, καὶ πρὸς τὸς τῆς ἀνατολῆς, ἀρμοδίως ἕσας ἔδεξατο, εἰς ἔλεγχον μετ' ἡμῶν φρονοβλαβείας, ἐρμηνείαν δὲ τῆς δὲσεβῆς ζήλῳ τῷ σωτηρίῳ συμβόλῳ παθόντων τῷ ἐννοίαν· αἷς καὶ τῷ ἐπισολῶ τῷ τῆς μεγίστης Ῥώμης προέδρου τῷ μακαριωτάτῳ, καὶ ἁγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Λέοντος, τῷ γραφεῖσαν πρὸς τὸν ἐν ἁγίοις ἀρχιεπίσκοπον Φλαυιανὸν ἐπ' ἀναίρεσει τῆς εὐτυχῆς κκονοίας, ἃτε δὴ τῇ τῷ μεγάλῳ Πέτρῳ ὁμολογία συμβαίνουσαν, καὶ κοινῶν τῶν σῆλῳ ὑάρχουσαν κατὰ τῆς κκοδοξέντων, εἰκότως σιμῆρμωσε, πρὸς τῷ τῆς ὀρθοδόξων δογματῶν βεβαίωσιν· τοῖς τε γὰρ εἰς υἱὸν δυάδα τὸ τῆς οἰκονομίας διασπᾶν ἐπιχειροῦσι μυστήριον παρατίττεται, καὶ τὸς παθητῶν τῷ μονογενῆ λέγειν τολμῶντας τῷ Θεότητι, τῷ τῆς ἐρανοῦν ἀποθεῖται συλλόγῳ, καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς δύο φύσεων τῷ Χριστῷ κρᾶσιν, ἢ σύγχυσι, ἐπινοῦσιν ἀντίσταται· καὶ τὸς ἑρανοῦν, ἢ ἐτέρας τινὸς ὑπάρχεν ἑστίας τῷ ἐξ ἡμῶν ληρωθεῖσαν αὐτῷ τῷ δέλῳ μορφῶν παραπαίοντας ἐξελαύνει· καὶ τὸς δύο μετ' ἡμῶν τῆς ἐνώσεως φύσεις τῷ κυρίῳ μυσθούοντας, μίαν δὲ μετ' ἡμῶν τῷ ἐνώσει ἀναπλάττοντας, ἀναθεματίζει· ἐπὶ μύχοι τῶν τῶν ἁγίοις πατρῶσιν, εἷνα, καὶ τὸν αὐτὸν ὁμολογεῖν υἱὸν τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν σιμοφῶως ἄφαντες ἐκδιδάσκοντες, τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν Θεότητι, καὶ τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν ἀνθρωπότητι, Θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἀνθρώπον ἀληθῶς τὸν αὐτὸν ἐκ ψυχῆς λογικῆς, καὶ σώματος, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ κατὰ τῷ Θεότητι, καὶ ὁμοούσιον τὸν αὐτὸν ἡμῖν κατὰ τῷ ἀνθρωπότητι, κα-